

KÕIK ON UUS SEPTEMBRIKUUS. Eesti esimene muusikalikool alustab nimekate õpetajatega esimest õppeaastat.

Hanna-Liina Võsa hakkab koolitama tulevasi muusikalitähti

KIRKE ERT
toimetaja

Muusikalitähed Hanna-Liina Võsal on meeliigutusest silmad vees, omanimeline muusikalikool on peaaegu valmis, augusti viimasel päeval on värselt remonditud värvilõhnalistest ruumidest puudu ainult õpilased.

Hanna-Liina Võsa muusikalikooli lastel on nagu teistegi koolide õpilastel täna aktus, mis toimub rahvusopera Estonia talveaias, sest kooli pisikesed ruumid vanalinnas suurt hulka inimesi ei mahuta.

«Puhkesin just nutma, et kas see tõesti on võimalik? Alles möödunud ööl, tegelikult isivarahommikul küürisin põrandaid, aga nüüd on isegi prügi ära viidud ja kõik on valmis. Ma ei jõua ära oodata, millal lapsed siia tulevad, tulgu nad juba!» hüüatab Võsa.

Idee luua muusikalikool pärineb Võsa healt kolleegilt Katre Kõrtsilt, kellega on aastaid korraldatud Rannapungerja muusikalaagreid. Muusikalikooli mõttest teostuseni kulub vaid pool aastat, kooli loomist finantseerisid Hanna-Liina ja kooli juhataja ametisse asuv Kõrts oma säästudest, suureks toeks olid ka paar sõbralikku ettevõtet.

«Katre kanda on olnud kogu bürokraatlik asjaajamine, kõik load ja litsentsid, aga ka lapsevanematega suhtlemine, lisaks leidis ta meie ruumid. Ütlesin kohe alguses, et

kui hakkame seda kooli päriselt looma, siis selle sisu ja visuaalne pool peaksid olema minu nägu ja tegu, muu organisatoorne külg tema korraldada. Olen ise liiga loominguiline, paberimajandus ei ole just minu tugevaim külg,» muigab Võsa. «Asukoht vanalinnas seab teatud piirid, millega oleme juba kokku puutunud, aga selle kompenseerib sinne ajalooline hõng, teatav annus teatraalsust ja salapära.»

Muusikalikooli ruumid asuvad kolmandal korrusel, kuhu viib kitsas keerdtrepp. Sellest sai korralik proovikivi ka kolimisfirmameestele, kes saabusid kolme klaveriga. «Kolimisnudele oli see kitsas keerdtrepp suur üllatus. Ähksid ja puhkisid, aga klaverid said siia üles vinnatud täiesti kriimuvabalt, nagu ka tantsusaa- li suured peeglid. Müts maha, iga mees on omaette austust väärt. Lisaks minu isa, kes oma kuldsete kätega abiks oli, ja ema, kes õmbles ohtralt kardinaid,» räägib Võsa tänulikult.

Laste puhul pani mind kuulama teatav südikus ja sära silmades ning kas laps ise tahab tulevikus laval olla.

Võsa märgib, et muusikalikool ei saa olema kindlasti rangelt kohapõhine. «Me saame vajadusel liikuda ükskõik millal ükskõik kuhu. Sisu on oluline ja see oli enne asukohta.»

Huvi Hanna-Liina Võsa muusikalikooli vastu on suur. Sisseastumiskonkurssi tehti lausa kolm. Õppima soovijaid oli umbes 220, välja valiti 70, lõplik arv selgub siis, kui õppetöö esmaspäeval algab.

«Olen ise olnud alati see, kes osaleb ettelaulmistel ja

keda laua tagant hinnatakse. Nüüd olin esimest korda ise see hindaja. Laste puhul pani mind kuulama teatav südikus ja sära silmades ning see, et kohe on näha, kas laps ise tahab siin ja tulevikus laval olla või on ta tulnud vanema või kellegi lähedase soovil. Ukse taha jäid need, kelle puhul seda sisetundust väga ei märganud,» ütleb Võsa. «Vastuvõetute arv oli piiratud ka meie õppetöö individuaalse lähenemise printsiibi ja kooliruumide reeglite tõttu.»

Tulevaste õpilaste vanus on 5–16 eluaastat ja nad on jaotatud nelja vanuserühma: päris pisikesed, nooremad, keskmised ja vanemad. Muusikalikooli õppemaks on 175 eurot kuus. «Meil puudub igasugune väline dotatsioon, õppemaksust laekuva raha sees on kõik makstud ja kulutused. Muidugi küsiks inimesel 10 eurot kuus, aga nii ei tegutseks me kaua. Pakume võimalikult personaalset lähenemist,» põhjendab ta. «Minu soov on tunda ja teada kõiki oma õpilasi, see on ideaal, et saaksin tegeleda väikese grupiga. On palju lapsevanemaid, kes saavad sellest aru ja saavad ka seda väljaminekut endale lubada.»

Võsa muusikalikooli õppepakettis on neli tundi nädalas: tema enda muusikalitund, kus antakse hääleseadet, õpetatakse esitamisoskust ja lauldakse nii soololaule, duette kui ka ansambli laule. Võsa rõhutab, et muusikalitunni fookus on laulu mõtte edastamisel, mida ta peab laval tähtsamaks kui artisti ennast.

Tantsutunnis on väikestel õpilastel esimese semestri rõhk klassikalisel tantsul, suurematel aga teatritantsul ehk džäss-tantsul, stiilid vahetuvad õppeveerandite kaupa, kindlasti

Hanna-Liina Võsa rõõmustab, et kohe algab tema kooli esimene õppeaasta.

lisandub stepptants, õpetajateks rahvusvahelise kogemusega Kristin Pukka ning rahvusopera Estonia liikumisjuht ja repetiitor Hedi Pundonen.

Kolmas tund on solfedžo, milles pannakse rõhku nooditundmisele ja noodist lugemisele. Solfedžoga paralleelselt õpetatakse ka muusikali ajalugu, mis on Londonis õppinud Maria Listra suur kirg, seetõttu on

tema selle eriala õpetaja. Lisaks õpetab Listra kõige pisematele õpilastele ka laulmist. Neljas tund on individuaalne klaveritund.

Muusikalikooli pakett on üsna tihe, seetõttu ei jätku selleks aega ilmselt neil, kes juba mitmes huvikoolis või trennis käivad. «Kool on mõeldud neile, kes näevad ennast laval. Lastele või noorukitele, kes ilma lau-

Eesti esimese muusikalikooli suur saal, kus hakatakse õpetama ka tantsu.